

sin Flid og sin Kærlighed til »den hellige Bog«; thi det var ganske vist ikke Kærligheden alene, der ansporede Fliden, men en ikke ganske ringe Grad af smigret Forfængelighed. For dette havde hendes ellers saa forstandige og klartseende Lærerinde dog ikke Øje.

En anden Fristelse for »Kødets Hoffærdighed« var de hyppige Bønnemøder, i hvilke ogsaa Børnene maatte tage Del og efter Tur bede højt, hvortil hele Forsamlingen lyttede. Det var en haard Prøve, naar det pludselig lød: »Kære Annie, vil du bede til Herren, vor Gud.« Falsk Undseelse, Frygten for at blive latterlig eller at gaa istaa bragte Stemmen til at ryste og forvirrede Annies Tanker, saa hun næppe fandt Ord. Men var Begyndelsen først gjort, Stemmen bleven fast, kom hendes naturlige Entusiasme, hendes Lethed i at udtrykke sig Ængstelsen til Hjælp, og Ordene flød med bibelsk Tilsnit, i de tilvante kalvinistiske Vendinger let fra hendes Læber. Men Miss Marryat saa lidt som de andre Tilhørere anede rigtignok ikke, at det bedende Barns Tanker mindre dvælede ved Erkendelsen af at være »en arm Synder«, der »bad om Tilgivelse for Jesu Kristi Skyld«, end ved den selvglade Fornemmelse af, »at Gud vist syntes, hun havde gjort sine Sager rigtig pænt.«

Syndsbekendstheden, Smerten over Menneskets Frafald fra Gud, som er den evangeliske Læres Hovedpunkter, kan overhovedet ikke i Sandhed føles af et Barn.

Men naar et følelsesfuldt, drømmende og begejstret Barnesind kommer under stærk kalvinistisk Paavirkning, vil de Udslag, dette giver sig, meget nemt kunne udlægges som »Tegn paa at være særlig benaadet til Frelse.«

Til Held for Annie var hendes Natur oprindelig for sprudlende og livfuld til, at den lod sig kue af den Læres Strængthed og Melankoli, hvori hun blev opdraget. Hendes Moders sunde og lyse Livsanskuelse var hende ogsaa en gavnlige Modvægt, der hurtig fjernede fra hendes Bevidsthed Trykket af, »at være et Syndens Barn«, der »i Følge sin Natur umuligt kunde behage Gud.«

Renhed og Blufærdighed.

Svar til Hr. Pontoppidan.

I Henvendelsen til Læserne i sit Nr. 1 af 1890 har Redaktionen af Kvindebladet »Hvad vi vil« med megen Liberalitet tilbuddet at aabne sine Spalter endogsaa for Modstandere af Kvindesagen.

Det er derfor mit Haab, at der ikke vil være

nogen Vanskelighed for Optagelsen af nogle Linjer fra en sand Ven af Kvindens Fremskridt paa alle Omraader, om end disse Linjer er et Slags Angreb paa en i Bladet optaget Artikel.

I ovennævnte Henvendelse nævner »Kvindebladet« ogsaa Kvindens berettigede Krav til Ligestilling med Manden.

Hvor forbavses man derfor ikke ved strax paa næste Side at støde paa Udtalelser, der, hvis jeg ikke meget misforstaar dem, er grumme langt fra at anerkjende Mandens og Kvindens Ligeberettigelse paa etiske Omraader.

Hr. Henrik Pontoppidan har overladt Bladet nogle Dagbogsoptegnelser, hvori »han omtaler en ung Mand, der har henlevet sin Ungdom indtil Trediveaarsalderen saadan, som de fleste unge Mænd for Tiden gør det«.

Jeg tilstaar, at jeg, som Kvinde, ikke ganske ved Besked med, hvorledes de fleste unge for Tiden henlever deres Ungdom, men jeg antager, at der herved menes, at bemeldte unge Mand har indladt sig paa en Del løse erotiske Forbindelser med Kvinder, for hvem han ingen Agtelse har næret.

I Trediveaarsalderen forelsker han sig alvorlig i en pletfri ung Pige, som har gennemgaaet den Sorg at elske en Mand, der hverken har kendt eller gengældt hendes Kærlighed.

Da denne bliver gift med en anden, overvinder hun imidlertid sin Følelse og rækker med et frit og lykkelig elskende Hjerte sin Haand til Hr. Pontoppidans ovenomtalt Helt.

Familien skiller imidlertid de Elskende, fordi den mener, at den unge Mands Fortid gør ham uværdig til den unge Piges Haand.

Hr. Pontoppidan spørger om dette var retfærdigt?

Et saadant Spørgsmaal kan kun besvares af dem, der nøje kender Forholdene. Men naar han »dristig« paastaar, at af de to Forlovede var den unge Mand den »reneste, den mest uberørte«, saa tror jeg nok, at dette er en uretfærdig Dom til Misfordel for Kvinden, og at den ingenlunde bør henstaa uimodsagt i et Kvindeblad.

Hr. Pontoppidan føjer endog senere til, »at de fleste unge Kvinder knæler paa Brudeskamlens dybt mærkede af Mænd, som de engang har huset i deres Hjerter« medens det vel er hans Mening, at de unge Mænd som de »reneste« knæler sammesteds indvendig iført Uskylds hvide Dragt, tiltrods for, at de har »henlevet deres Ungdom, som de fleste unge Mænd for Tiden gør det.«

Hvorledes vilde Hr. Pontoppidan monstro stille sig til Spørgsmaalet, hvis det var Bruden, der i Løbet af en halv Snes Aar havde haft forskellige Forbindelser, i hvilke hendes Hjerter ingen Rolle havde spillet, men som kun havde været byggede paa Sanselighed og letfærdig Forfængelighed, medens Brudgommen var en Alvorsmand, der ved en ulykkelig Ungdomskærlighed var bleven holdt fjærnt fra alle Udskejelser, og som nu for første Gang elskede lykkelig og gengældt.

Vil det være muligt at kalde Bruden den »reneste« under slige Forhold, og det maatte Hr. Pontoppidan dog, hvis han anerkender Ligeberettigelse for Mand og Kvinde. Men det gør han maaske ikke,